

4. szám.
Jan. 28-án 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Évharmadra, azaz jan.—ápril hóra 2 pft., vagy 2 ft. 10 kr. új pénz; egész évre 6 pft., vagy 6 ft. 30 kr. új pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál.
Kiadó-hivatal: Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

V. kötet.

ADJON ISTEN, FOGADJ ISTEN.

Adjon Isten, fogadj Isten!
Buna szinetátye!
Havasok közt, rónasíkról
Köszöntetünk frátye!
Dicső Hunyad idejében,
Kiknek hősi vére
Egy patakban a mienkkel
Folyt a hon földére.
Eltemetett harag szavát
Többet ég ne hallja;
Zeu sze lu fericseszka!
Isten nyugosztalja.

Adjon Isten, fogadj Isten!
Pán Boh dáj, prijátel.
A ki magyar rokonodat
Soha sem hagyád el,
Kinek anyánk kenyereből
Jutott csak a barnább,
Még is ha szűrödlet kérné
Azt is ráatakarnád;
Nem lesz itt mostoha rokon
Lesz rá idő, meglásd!
Nyech wász Boh dobre pozsehná!
— Kendnek híjuk egymást!“

Adjon Isten, fogadj Isten!
Bogj dobro das prjáté.
Soha se szálljon le közénk
A kárörvendő Áte.
Pogány ellen kardja egykor
Rajtunk annyi sebet vert;
Eltemetett hősök csontja —
A közös sír meg nem mondja:
Melyik magyar, melyik szerb?
Az élőknem volna-e,
Mint ki meghalt: annyi jó?
Nyujtsunk kezet köszöntésre
Hős testvérnép! — zsviío!

Adjon Isten, fogadj Isten!
Juda vándor népe
Ne szomszéd légy, de hazafi
E hon kebelébe.
Légy gazdag és imádj Istent
Akár milyen nyelven,
De szivednek fenekében
Magyar érzés verjen;
Itt épüljön fel számodra
Vesztett Jérusálem,
A zsidónak, is ha magyar,
Szivből mondjuk: „schólem!“

 Minden eddig megjelent kötetekből teljes példányokkal még szolgálhatunk.

Hát te bruder, német bruder,
Régi polgártársunk,
Száz meg száz esztendő óta
Ki osztod lakásunk,
A ki fogadott anyádat
Tiszteletben tartod.

Boldog felvirulásáért
Viselsz terhet, — kardot. —
Ki osztotál a magyarral
Búban, jó kedvében
Németül beszélő magyar,
„Du sollst auch leben!“

K — s M — n.

KI HÁT AZ A KAKAS MÁRTON?

Igaz történet. A szerkesztőtől.

(Folytatás.)

— Jaj, tisztelt barátom, ne nevezze ön magát spiritusnak, még híre megy, hogy spiritust gyártok s accisát fizettetnek velem; mondja ön magyarul, hogy kicsoda?

— Tehát: házi szellem.

— Már olyan lidérczféle, a ki aranyat hord a házhoz? (lásd: Ipolyi magyar mythológiája).

— Aranynál is jobbat, jó kedvet, vidámságot.

— No kedves barátom, akkor azt lopod, mert az már régen nem terem ezen a vidéken.

— Vetni kell a magját, majd elszaporodik megint.

— De már ahoz én nem értek. Én csak gyilkolni tudok, boszorkodást szaporítani, embereket mérgecsinálni és boldogtalanná tenni.

— No hát keljen fel innen, hadd üljek én az asztalhoz.

— Hát aztán?

— Hát majd én irok ön helyett mindenféle nevetséges furcsaságot, a mi öntől magától ki nem telnék; az lesznek önnek, a mi Maquet Dumas Sándornak; ön pedig menjen az alatt mulatni, vagy dinnyét ültetni, a hogy tetszik.

— És a konvenczió?

— Mindennapra három gyüszünyi tinta, mert én avval élek.

— No ez olcsó koszt. Áll az alkú. Itt a tinta, itt a papiros; én tehát elmegyek sétálni; mire haza jövök, írjon ön nekem egy színbirálatot.

Ember emlékezetére ez volt a legunalmasabb munka, a min valaha emberi két szem elaludt; itt mutassa meg a humoristicus lidércz, ha tud valamit.

Egy kicsit vakarta is rá a taróját, mikor ezt mondtam, hanem aztán csak hozzá ült, maga alá szedte a lábát és irt.

Én pedig vettem a kalapomat s indultam sé-

tálni. A lépcső alján eszembe jutott valami s visszafutottam.

— Hohó barátom lidércz! Egyet elfelejtettem megkérdezni. Tud-e ön németül?

— Én minden nyelven tudok.

— Hát akkor ismeri azt a könyvet, a mit úgy hínak, hogy Pressverordnung, aztán meg azt a másikat, a melyiknek becsületes neve: Criminal-verfahren?

— Azokhoz nekem semmi közöm. Én ön helyett dolgozom, ön én helyettem felszedi a honorariumokat; ha párbajra hínak, ön én helyettem duellál; ha pörbe fognak, helyettem allegál; ha elitélnek, helyettem kiüli a büntetést, s ha valaki belém szeret, ön lássa, hogy mit csinál vele?

— No mert csak azért mondom, hogy van én nekem itt a Dunaparton egy nagy házban egy pár igen jó barátom, a kik minden sort átolvasnak, a mit én irok vagy kiadok, nagy figyelemmel, és gyönyörködéssel; a szebb helyeket veres plajbászsal aláhuzzák, úgy mutogatják egymásnak; mikor nagyon megtetszett nekik valami, akkor magukhoz hivatnak, megdicsérnek; néha azt sem várják, hogy én menjek oda, ők jönnek hozzám; ha a munkám nagyon tetszett nekik, még a nyomdából elviszik mind, minden példányt elpraenumerálnak; hát csak arra kérlek, hogy ezen tisztelt barátaim előtt az érdemeimet ne szaporítsd; mert már a nélkül sem találják helyemet s nem óhajtanám, ha egyszer még is helyemet találnák.

A lidércz bölintott, hogy jól van; én pedig mentem sétálni. Mégegyszer vissza kellett tennem: már ez nekem szokásom, — a zsebkendőmért, meg a félkegyelműmért rendesen a szögletre térek vissza.

— Mi nevet fogsz aláírni a cikknek?
 — Alakomról is láthatod : „az én nevem
 Kakas Márton.“

S valóban ezzel kezdte a legelső cikket,

mely akkorra éppen elkészült, mire az ácsorgásból hazaértem. Átolvastam : no, megjárja; nem olyan rossz, mint gondoltam. Kezdőtől ennyi is elég.

(Vége következik.)

KRÓNIKÁS ADOMÁK.

A sz—i Aeneás.

A mit most elbeszélendek Sz. városkában történt, mely annyiban különbözik más hasonló nagyságu és népességü városkáktól, hogy állandó színházzal bir, melyben majd vándor-színészek, majd ismét otthoni mükedvelök szerepelnek. Nem emlékszem már az említettek melyik része áldozott egy szép holdvilágos estén Thália ezen templomának oltárán, midőn játék közben a nézőket ezen kiáltás „a színház ég“ ülohelyeikről fel- és a színházból kiszökteté. — Létezett pedig Sz. városában azon időben egy Fura nevü ur-ember, kit a jóságos Isten oly áldott természetel látta el, hogy az ő akarata nélkül a nevezett város lakosait nem könnyen lépé meg szomorúság, mert ő azt furfangos ötletei és meg nem zavarható jó kedvével minden egyesnél már a származás pillanatában eltávolítani törekvék. Fura úr tizenkét éves leányával, kinek neve Lina, a fönnevezett este szintén színházban volt. Nehogy leányának a tűzkiáltás által okozott nagy zürzavarban valami baja történjék, tanácsosnak találá őt saját hátára venni, s ily módon gyermekét az égő színházból kivinni. Többszöri nógatás után a mellette álló leány, kihez a nagy szorultság miatt Fura uram nem is fordulhatott, egy szigorú „ülj fel hát Lina“ parancsra, csakugyan fölkapaszkodék az öreg úr hátára, ki a nagy tolongás miatt csak bajosan juthata ki az égő épületből, és így annyival is inkább érzé a hátán vitt lénynek súlyját; de mindamellett nem foghatá föl, hogy fiatal, gyöngye leánya hogyan birhat oly roppant, mindenesetre egy mászat fölülmuló súlylyal.

Minden erejéből kifogyva érkezett végre az ajtó elébe, s itt letevén terhét, szeme, szája elállott, mert saját leánya helyett egy vaskos parasztleányt pillantott meg abban.

— Hát te semmirekellő, hogyan jutottál hátamra?! rivallt rá, mihelyest beszélő tehetségét

ismét megnyeré, jó kedvét az egyszer egészen elvesztve, haragosan, a rútul megsalattott atya.

A leány egészen nyugodtan felele : „Sokszor nógatott a tekintetes úr, ki mellett állottam, hogy üljek föl hátára, de én azt mindaddig

nem merém tenni, mig végre egészen szigorún parancsolá : „ülj föl hát Lina“; mert akkor még saját nevemen is szólita, és én átláttam, hogy csakugyan engem akar a tekintetes úr hátán kivinni, mert az a kisasszony, kit leányának gondoltam, már rég kifutott a színházból. — A körülálló, s utóbb Fura uram maga is homeri hahotára fakadának, s a tréfás öreg úr ezóta sz—i Aeneásnak kereszteltetett el.

A nap öcscse.

A jelen adoma szájról szájra maradt, és él még mai napig is a nép ajkán S—n, hol az megtörtént. Történt pedig azon időben, midőn (szó-járás szerint) Magyarország a „török járom alatt szenvedett.“ Lássuk, hogy szolgáltatták ki akkor az igazságot.

Megfogadta a görög a magyart kaszálni. A napi díj egy font turóba alapított meg. Dolgozott egész estig a magyar, s napnyugtakor munkája díját követel. De a görög azzal állt elő: hogy „miután a hold a napnak öcscse,“ ez pedig már feljött, és a lenyugodott nap helyében világít, következésképp tartozik a munkás dolgozni a „nap öcscse világánál is.“

A magyar dolgozott jó remény fejében mindaddig, míg munkáját be nem végezte, ez pedig már akkor történt, mikor a holdnak bátyja ismét feltűnt a láthatáron; mikor aztán a görög kifizette munkását egy font túróval, ez pedig éji

munkája díjául még egy fontot követelt; a görög megtagadta.

A magyar kénytelen volt a görögöt a kadi (török bíró) elibe idézni, hol még a görögnek lett nagyobb a szája, — előadta az ügy állását; nem feledvén el a nap és hold közötti atyafiságot is bebizonyítani és okoskodását ilyen formán fejezte be.

„Oh bölcs kadi! már most megérté a te hártalan bölcseséged a dolog mi voltát, remélem igazságot fogsz szolgáltatni a te szolgálóidnak.“

„O igen — szolt a kadi kis szünet után — igazságot szolgáltatok, azért halljátok ítéletemet: „Mivel te görög a napnak öcscsénél is dolgoztattál munkásoddal, tehát erre az időre a fontnak *bátyjával* (t. i. mázsával) tartozol túrórt fizetni neki.“

Sz. J.

Jelenetek tettes nemes Buda városának a vasúti pályafő melletti főutcájából.

I.

II.

Bolond Istók.

— Óh te ostoba ember! hát mikor én neked azt mondom, hogy eredj be a lóvásárba s végy nekem egy fiatal csikót; te veszesz nekem szamarat!

— Ne bántsa nagy uram, hagyja el! Ha ez az állat egyszer hozzá nővi magát a füleihez, nem lesz ilyen nagy ló a világon, mint ez.

Milyennek képzelte Bolond Istók azt a lovat, a mivé az a szamar fog nőni a fülei után?

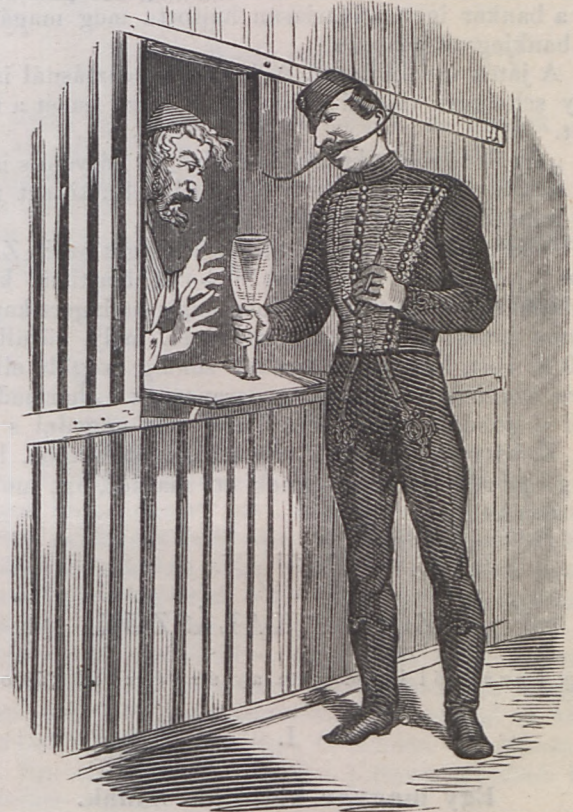
Nem csalják meg a huszárt.

Odavitt a huszár a kocsmároshoz egy olyan újmódi üveget, a minőben a divatos borokat árulják, belülről mélyen benyúló fenékkal, mintegy belső krinollinnal, hogy nagyobbnak lássék.

— Mennyiért tölti ezt meg nekem 16 krajczáros-sal; — de egészen?

— Hát vitéz uram, épen 16 krajczárért.

— No hát töltse meg elébb a fenékét.

Azt megtölteté, kiívá, azzal visszaforditá a palaczkot.

— No már most töltheti tele emitt.

Harmadszor is áll a gondolt tétel.

Az x—i fürdőben 183*-k évben nagyban folyt a makkao. Egy estve szokatlanul megtelt a kártyázó szoba, mindenki iparkodott megkísérteni a szerencsét. Mint mondám, a makkao nagyban folyt; a bankár előtt roppant pénzhalmoz volt, szerencséjével nem volt képes egy fürdői vendég sem mérközni.

Istenben boldogult Z. nagybátyám (kire olvasóim közül bizonyára még sokan fognak emlékezni) is halott ezen hős legyőzhetetlen szerencséjéről, s rögtön feltevé magában, szintén részt venni az ütközetben. Ha

pedig Z. bátyám valamibe belekezdett, rendesen diadalt aratott.

„Nagy schláger!“ kiált a bankár, és siet a tételeket behúzni.

„Vesztettem!“ hangzik Z. bátyám szava, ki már jó ideje egy blattista mellett állván, szemlélte a játékot, s kihúzáván erszényét, két százast tesz a bankier elé.

„Mi ez uram? — kérdi a bankár — hisz ön tudtommal mit sem tett?“

„Az igaz“ felelt Z. bátyám „nem mondtam, de gondoltam, s a mit én gondolok, azt mindig meg is tartom.“

Általános bámulás követte Z. bátyám nyilatkozatját; a bankár igen udvariasan hajtotta meg magát s a két bankjegyet behúzta.

A játék tovább folyt. A harmadik osztásnál ismét nagy schlágeret vág ki a bankár, s huzza ismét a tételeket.

„Az ördögbe!“ kiált felhevülve Z. bátyám s ismét két százast bankjegyet tett a bankár elé, ki azt most már minden ellenvetés nélkül elfogadta.

A következő osztásnál elkiáltja magát az én Z. bátyám: „Nyertem! fele bank!“ — A blattista, kinek oldalánál állt Z. bátyám valóban nagy schlágeret kapott, bátyám iparkodott tehát nyereségét, mely körülbelül 8000 ft. volt, kivenni; a bankár sokáig szegült ellene, végre azonban az általános parancsra: „harmadszor is áll a gondolt tétel!“ kénytelen volt engedni s fizetett. Z. bátyám diadallal vitetett az étterembe, hogy pedig egy része a nyereségnek ott maradt, azt mondanom sem kell.

ÜSZÖGÖS KALÁSZOK.

Egy kazalból kiszedegette a túrpásztói tüzök.

I.

Egy magyar költő kis fiának.

Ne sirj, ne sirj te kis polgár
Ne hulljon úgy könyved árja,
Még nem tudod: mi nemzet vagy,
Kinézer-e, vagy p'ég árja!

Vagy: már bölcsődben tele vagy
Sötét világfájdalommal? —
Ne félj, ha más bajod nem lesz,
Hizni fogsz azért bizonynyal.

Ne sirj, ne sirj kedves gyermek,
Meg lehet, mint édes apád,
Te is magyar költő leszesz —
Nyagvatván a lantot — s dudát.

S ha most sirod el könyvedet
— Mire nem tudsz még okokat —
Mi marad fenn: nagy korodban
Magsirathatnod — sorsodat.

Mit beszélek? . . . . könyeidnek
Szabad folyást kell engedni: —
Vérzik ámbár a magyar szív —
Még sem fog sirni, esengni!

II.

Talpraesett mentség.

Nagyon hideg idők jártak,
S az ifjunak nem volt fája;
Fogai a sok fázástól
Csonttá fagytak a szájába'.

Szép kedvese az ölében,
Ráborulva kebelére,
Mikint a babvirág borul
Ablak alatt venyigére.

S mig ajkukon a csók, a csók
Nagyot, nagyot, nagyot csattant:
Szerencsétlen gavallérunk
Édes apja im betoppant!

Nincs is „érthetőbb lezke“ a
Jogászok egyetemében,
Mint a milyent az öreg úr
Tartott nekik hevenyében.

S az ifju így menté magát:
„Isten ötet úgy segítse:
Nagy szükségét érzi annak
Hogy valami — melegítse!“

Fontos ok.

— Mit eszünk má anyám? — kérde a sátor előtt
gubaszzkodó purde anyjától.

— Kedves mágzátom! *ha úgy volna lisztünk mint
zsirunk nincs*, hát pogácsát sütnék.

Ama bizonyos beteg ember.

Héj boldog most az a szegény beteg ember
A ki ott a *magas kapu* alatt lakik.
Nem azért, mintha most épen hevenyében
Kikúrálta volna bajából valaki,
Fáj biz annak most is minden porczikája,
S nem is igen esett a krizisein át,
De legalább nem jár hozzá semmi doktor
S nem itatnak vele semmi mediczinát.

K—s M—n.

Borkoresolyák.

— Édes apám, atyánkfia nekünk édes anyám? (szólt a kis fiu az apjához).

— Atyánkfia hát! — szólt az apa, — hisz ő szült téged a világra.

— Csak azért kérdem édes apám, mert már a kucoriczát mind elhordja a zsidóhoz.

Egy falusi ember bement a városba kocsikereket venni, a mint benyit egy bodnärműhelybe, kérdi a majsztert, volna-e négy kész kerék eladó?

— Van — mond a majszter — négy kész kerék, hanem azokat egy *vak embernek* csináltam, s mindeddig nem vitte el.

— Hisz' uram — szólt a falusi: — a vak ember pénze sem jobb, mint az enyim, inkább veszek áldomást, csak adja nekem.

— No jól van! — meg alkuszna oly formán, hogy minden kerékre egy itcze bort fizet a vevő, az áldomást megiszszák; a falusi örömmel viszi haza a kerekeket, megvasaltatta hordásra — de nem birta rajta behordani a búzát: mind a négy kerék kidőlt agyból: — akkor jött észre, hogy *ő volt a vak ember!*

— Mi van a maga boltjában, Lépold? — kérdék az új kereskedőt.

— Az én boltomban csak bicska van, háromféle, melynek mindene vas; csak a nyele fa.

A szurkos kezüket vasban hajtották a helység házához:

— Mit mondasz more? kérdenek egy cigányt, — hova hajtják ezen embereket?

— Talán czéhyülésbe.

— János, — szólt a gazda kocsisához, — miért nem itatod meg a disznókat! — Ezzel János indult a házból.

— János! előbb nekem hozz be egy itcze bort!

P—i mészárszékbe elment egy fiatal menyecske húsért, midőn a mészáros egy jókora darab csontot reá tett nyomtatéknak, azt mondta a menyecske:

— Azt ne tegye rá, mert az nekem nem kell.

— Én is azért teszem reá, mert nekem sem kell, — lőn a felelet.

Egy kis legény igen vetette magát a korcsmában.

— Ugyan mit veted magad, — szólt közbe egy cigány: — hisz in már füzűkanalat is láttam nagyubbat, mint te vagy.

Boldogult József császár idejében, midőn Magyarorszában a németországi svábokból alsó Bácskát népesíté, történt, hogy egy X. nevű faluból egy küldöttség ment fel Bécsbe ő felségéhez. Ugyanis azon évben midőn kijöttek, nagy tél volt, s minthogy sokan háznál voltak, következett, hogy alig tudták kiállani a telet; mit tettek? neveztek ki néhány öredet a községből, kiknek fel kellett rándulni ő felségéhez, hogy szüntetné már meg a nagy hidegséget, mert megfagynak mindnyájan.

Két süket, egy bíró.

Két süket egymással perlett hajdan, de bírójuk

A ki ítél, náluk volt vala még süketebb.

Monda az egyik fél, házbérben adós neki társa,

Őt minával; emez örle az éjszaka, mond.

Rájok nézve felelt a bíró: „de miért veszekedtek?

Tartsátok ti öreg édes anyáitokat!”

Nikarkhosz.

Az öreg dáma.

N. Bálint haszonbérelő úr tisztos családapa, kinek igen híres „dáma“ nevű sólagara van, úgy, hogy nem csak saját konyháját látta el nyulpecsenyével, hanem többször alkalma nyílt ilyféle csemegékkal ismerőinek is kedveskedhetni. Volt neki a faluban egy kedves piquet partija, az özvegy postamesterné P—né tensasszony, ki azonkívül — hogy mert thüringai volt — furcsa dialectusával szokta volt felcizfrázni a magyar nyelvet, még avval az udvarias tálentommal is birt, hogy minden férfit gavallérnak és minden nőt dámának hívott. Egy napon tehát Palkó a kisbéres nyulbéli kiküldetésben volt Frau von P—nél.

— Tiszteli a tensúr a tensasszonyt, itt küldi ezt a süldőt, aligha nem utolsó ebben az esztendőben, mert a legjobb agarunknak kitört a lába. Eleget búsul rajta az öreg tensúr, meg az öreg tensasszony is.

— Keszenem naidon szepen a nul. Mi sinál az ereg gafilir (gavallér) meg az ereg dáma? . . .

Notandum bene, ezt korábban kellett vala mondani, az öreg úr hátasa „gavallér“ volt.

— Az öreg „gavallér“ csak meg van, de a szegény „dáma“ . . .

— Na, na, ne sinálj nekem ijedni, — mi sinál az ereg dáma? . . .

— Most mondom épen, hogy kitört a lába, aligha gémre nem kötjük.

— O du mein! . . . kitert a lábam neki? . . . hát az ereg gafilir mért nem jobban Pestre küti mint Kemre? Na, na, na — ei, ei, ei. Estere elmedunk megnezni; — sókolom az ereg dáma.

Kakas Márton emléklapjaiból.

= S. városba bemegy a paraszt a gyógyszerertárba.
— Adjon az úr nekem egy garason excellenziát
(értsd életessentiát).

Oh boldog gyógyszerész, ki garasával árulod az
excellenziát.

Olyan búcsúztató féle.

Ad nótám: „Hát a nénéd él-e még?
Hát a foga ép-e még?
Rád-e, rád-e, rád-e, rád,
Rád-e vicssorítja még?”

Könnybe lábbad két szemem,
Hogy ha azt elképzelem,
Hogy mi voltál hajdanában?
Óh a boldogabb világban
A midőn még minden gála
Egy fekete frakkul álla.
Abban herceget, minisztert,
Gazdag nábobot, filisztert
Udvarolni leheté,
Hogyha vala fekete,
Álltál olyan magas becsben
Mind Párisban, Bécsben, Pesten.
S most, lehulltál, mint a makk
Szegény frakk!

A ki passe-par-tout valál
Ha paradé volt, vagy bál,
A ki magad képviselted
Egész széles világszerte
A szép czivil-uniformot,
Ki nem rettegél reformot,
A kivel hiába küzde
Hogyha támadt közbe-közbe
Quekker, géhrock, blúz és spencer
Téged viselt a fórtenczer.
S most a zsidó a Kóhlmarkon
Hogy ha megkap, nyakonmarkol.
S a hátulsó szegre rak.
Szegény frakk!

Kiben világ minden nyelve
Egy szóval volt képviselve,
A ki mindig csak békítél
Soha össze nem vesztél.
Kiben csupán komplimentet
De affrontot senki nem tett.
Hisz te nem vagy az oka,
Hogy egymás közt azok a
Diplomaták Bolognában
Összevesztek bolondjában
S mit benned kifőzött Zürich
Azt megint keresztül szűrük,
Még is te vagy a bűnbak
Szegény frakk!

Mindig voltál neutrális
Mégis számkivetett Párizs,
Te semmi rosszat se mondtál,
Nem is voltál ultramontán,
Mégis a Tüjleriákból
Csupa plezántériából
Szépen kitették a szűrőd,
Szegény, méltatlanul tűrőt.
Degrádálva, diffamálva;
Zsibvásárba delegálva,
Te szenvedsz meg, szegény mártír
S már ezután kellner, márkír
Fog ottán viselni csak.
Szegény frakk!

K—s M—n.

= Két héber atyafi hosszabb időköz után egymással
találkozván, köztük a beszéd ilyképen folyt:

— Scholem álechem, Dávid, hogy folynak a ge-
schäftek?

— Hát Éliás barátom, csak úgy mint jövő évben.

— Mint jövő évben? hogyan kell ezt értenem?

— Tudod, öcsém, a geschäft évről évre roszab-
bul, de ezen évben már is úgy megy, mint tulajdonké-
pen még csak jövő évben kellene mennie.

L. J.

R é b u s z.

A 3-dik számbeli rébusz megfejtése.

„Igy jár a ki mindig bort iszik,
Mig a temetőbe nem viszik.“